

Džeklin Vilson

MALE NEVALJALE

Ilustovao: Nik Šarat

Prevela sa engleskog:
Vesna Sofrenović

CRVENA

CRVENA

Okomiće se na mene.

Ugledala sam ih čim sam zašla za ugao. Čekale su me kod autobuske stanice, na pola puta niz ulicu. Melani, Sara i Kim. Kim, najgora od svih.

Nisam znala šta da radim. Koraknula sam, a sandale su mi se vukle po trotoaru kao da su za-lepljene.

Gurkale su se. Spazile su me.

Čak ni sa naočarima nisam mogla da vidim toliko daleko, ali znala sam da je Kim nabacila onaj svoj čuveni kež.

Ukopala sam se u mestu. Osvrnula sam se. A da zbrišem u školu? Tamo sam se već zadržala čitavu večnost. A šta ako su zaključali kapije igrališta? Možda je neko od nastavnika ipak tamo? Mogla bih da se pretvaram da me boli stomak ili nešto slično, i možda bi me onda neko povezao kolima?

– Eno je! Pobeći će nazad u školu. *Balavica!* – dreknula je Kim.

Kao da je imala čarobne naočare pomoću kojih mi je zavirila pravo u glavu. Naravno, ona nije nosila ni obične naočare. Devojčice poput Kim ni-

kada ne nose naočare ili protezu za zube. Nikada se ne goje. Nikada nemaju glupu frizuru. I nikada ne moraju da nose glupu bebastu odeću.

Pobegnem li natrag, pojuriće za mnom. Nastavila sam ka njima, iako su mi kolena klecala. Prišla sam im dovoljno blizu da sam mogla dobro da ih vidim. Kim se, naravno, cerila. Kao i ostale dve.

Pokušala sam da smislim šta da uradim.

Tata me je posavetovao da joj uzvratim istom merom. Ali devojkice poput Kim ne možeš tek tako da zadirkuješ. Nemaš zbog čega.

Mama je rekla da se pravim da ih ne primećujem, pa će im zadirkivanje dosaditi.

Još im nije dosadilo.

Približavala sam im se. Sandale su mi se i dalje lepile za trotoar. Sva sam bila ulepljena. Haljina mi se pripila uz leđa, čelo oznojilo ispod šiški.

Trudila sam se svom snagom da delujem opušteno. Zurila sam negde mimo njih. Na autobuskoj stanici stajao je i Artur King. Gledala sam u njega. Čitao je knjigu. On uvek čita knjige.

I ja volim da čitam. Šteta što je Artur King dečak. Uz to i pomalo uvrnut. Da nije tako, mogli bismo da budemo prijatelji.

Sada nemam nijednu pravu prijateljicu. Nekada sam se družila s Melani, ali ona se sprijateljila sa Sarom. Posle je Kim rešila da ih primi u svoje društvanje.

Melani je uvek govorila da ne podnosi Kim, a sada joj je najbolja drugarica. Kad Kim odluči da

joj neko postane drugarica, tako i bude. S njom se ne raspravlja. Ume da bude baš grozna.

Sada je bila tačno ispred mene. Više nisam mogla da se pravim da je ne primećujem. Morala sam da se susretnem s njom, njenim blistavim crnim očima, sjajnom crnom kosom i ustima razvučenim u kež koji otkriva besprekorno bele zube.

Bila mi je pred očima i kad zažmurim. Kao da je prošla kroz stakla mojih naočara i uvukla mi se u glavu, ne prestajući da se ceri.

– Zažmurila je. Hej, hajde da se zaletimo u nju – predložila je Kim.

Brzo sam otvorila oči.

– Poblesavila je – rekla je Sara.

– Igra se pretvaranja – dodala je Melani.

Prasnule su u smeh.

Ne mogu da podnesem što im je Melani otkrila sve naše tajne igre. Oči su me pekle. Jako sam zatreptala. Zнала sam da ne smem da zaplačem ni po koju cenu.

Ne primećujem ih, ne primećujem ih, ne primećujem ih...

– Pravi se da nas ne primećuje! – pobedonosno je ciknula Kim. – Da ti nije mamica-debeljuca rekla da se praviš da ne primećuješ nas nepristojne, nevaljale devojkice, a?

Više nije bilo smisla da se pretvaram da je ne vidim. Ionako je to bilo neizvodljivo. Stala je tačno

ispred mene. Sara se našla s jedne, Melani s druge strane. Bila sam opkoljena.

Progutala sam knedlu. Kim se i dalje cerila.

– Uostalom, *gde* ti je mamica? – upitala je. – Ne liči na mamicu da pusti malu Mendicu da se sama vraća kući. Svuda smo te tražile, zar ne, Mel, je l' tako, Saro?

Kad god moja mama prođe pored njih, podgurkuju se, došaptavaju i cerekaju. Još su zlobnije kada

sam ja s njom. Jednom me je mama, na moj užas, uhvatila za ruku i, pre nego što sam uspela da je izvučem, one su to videle. Nedeljama su pričale o tome. Kim je do besvesti ispredala

priče o bebicama, dečjim kolicima i bebićim flašicama. I o krpi koja našla zakrpu.

I sad su se podgurkivale, domunđavale i cerekale.

Nisam odgovorila na pitanje koje mi je Kim postavila. Pokušala sam da šmugnem, ali bila je hitrija i opet se našla ispred mene. Sasvim blizu. Krupnija od mene.

– Hej, tebi se obraćam! Jesi gluva? Je l' treba da vičem? – zauralala je. Toliko mi se unela u lice da me je njena svilenkasta crna kosa zagolicala po obrazima. – GDE TI JE MAMICA? – dreknula mi je u uvo.

Učinilo mi se kao da njen krik ječi u mojoj glavi, odzvanjajući u najsitnijim moždanim vijugama. Izbezumljeno sam se osvrerala. Artur King je podigao pogled s knjige i zablenuo se u nas.

Bilo mi je strašno neprijatno što je sve video. Silno sam se trudila da se ponašam kao da je sve u najboljem redu.

– Mama je kod zubara – nehajno sam odgovorila, kao da Kim i ja najnormalnije ćaskamo.

Melani i Sara se zacerekaše. Kim nije prestajala da se kezi.

– Oho, znači kod *zubara* – ponovila je. I ona je zvučala kao da neobavezno čavrlja. – Ah, da, da, tvoja mama je morala da ode zubaru, zar ne, Mendi? – Lukavo je čekala na moj odgovor.

Nisam znala treba li nešto da kažem ili ne. I ja sam čekala.

– Tvojoj mami zubar je svakako neophodan – nastavila je Kim. – Ionako je sva zbrčkana, siva u licu i prastara, pa pretpostavljam da joj već ispadaju svi zubi. Otišla je po veštake, je l' tako, Mendi?

Dok je to izgovarala, razmetljivo se nasmešila otkrivajući svoje savršene zube. Bilo je kao da me ujeda. Okrutan ugriz po ugriz, iznova i iznova.

– Ne diraj mi mamu – rekla sam. Trudila sam se da to kažem pretećim tonom, a zvučalo je kao da preklinjem. Kako god okreneš, svelo bi se na isto. Kad se Kim tako okomi na

nekoga, niko ne može da je učutka. Pogotovo ne ja.

– Mama ti izgleda starije od moje bake – nije prestajala Kim. – Ma ne, izgleda starije i od moje prabake. Koliko je imala godina kad te je rodila, Mendi? Šezdeset? Sedamdeset? Sto?

– Lupaš gluposti – uzvratila sam. – Moja mama nije toliko stara.

– A koliko ima godina?

– Ne tiče te se – odbrusila sam.

– Ima pedeset pet – ubacila se Melani. – Tata joj je još stariji, njemu je šezdeset dve.

Pocrvenela sam kô bulka. Poverila sam se Melani kada smo bile najbolje drugarice, a ona se zaklela da to nikome nikada neće reći.

– *Prastara je* – javila se i Sara. – Moja mama ima samo trideset jednu.

Sve tri su počele da imitiraju starice, koktale su usnama i gegale se raskrečenih nogu.

– Prestanite! – ciknula sam. Naočare su mi se zamaglile. I dalje sam mogla da vidim Artura Kinga. Još uvek je čitao knjigu, ali bio je sav zajapuren.

– Oho, mamina šećerlemica šepRTLjavo hoda – podbadala me je Kim. Onda je prestala da se glupira i zagrlila Melani. – Kakav li je tek tatica? Razrok i ćaknut?

– Ima onu glupavu bradicu i nosi tuniku – kazala je Melani, zadovoljna što je Kim grli.

– Tuniku? Kao buniku? Mendin tata nosi *tuniku!* – viknula je Kim i sve tri počеше da se previjaju od smeha.